

Astres en directe

Lluís Llach s'ha retrobat amb el seu públic de Barcelona. Vint-i-un recitals, plens de gom a gom, han estat la presentació en directe del seu darrer disc. L'home i l'univers en cinc cançons. Ara actua a Madrid i, al març, ho farà a València.

Carles Singla

Diumenge quinze de febrer, puntualment a les deu de la nit, les mans delicades de la Laura Almerich arrancaven notes suaus de la seva arpa xinesa per darrera vegada en la sèrie de vint-i-un recitals de Lluís Llach al Mercat de les Flors.

Era *Pais petit*, un país que cap dintre del cor i una cançó que durant vint-i-un dies ha arribat al cor del públic. Durant aquests dies, amb l'organització de l'Ajuntament de Barcelona, Llach ha presentat en directe les cançons del seu darrer disc, *Astres*. L'èxit de públic ha estat total, gent de totes les edats, de tres generacions diferents, i de tota mena, s'han aplegat a les cadires —molt ben disposades en forma d'amfiteatre— d'un espai que s'ha demostrat apte per a tota mena d'espectacles.

Llach, com ja és costum en aquests casos divideix aquests nous recitals en dues parts. A la primera inclou un repàs a nou cançons dels seus enregistraments més recents, amb alguna escapada a èpoques més antigues, com *Abril 74* o *El jorn dels miserables*. Aquesta darrera dedicada als successors de Fraga, la cara dels quals, deia Llach en els seus sarcàstics comentaris, li ha donat nous ànims, després que la marxa del cap de l'oposició el fes sentir-se sol i sense saber de qui parlar.

La primera part del recital acaba amb la cançó *I amb el somriure, la revolta*, dedicada a la llibertat sexual i amb una referència del cantant, en la llarga explicació que introdueix la cançó, als ulls esbatanats de la Nancy Reagan.

La segona part de l'espectacle començava amb el descobriment de l'escenografia dissenyada per Serge Marzoff que a la primera part roman oculta per un cortinatge negre. L'escenògraf de Flotats i d'*El tango de don Joan*, amb l'ajut de les llums d'Alain

Lluís Llach a una de les seues últimes actuacions.

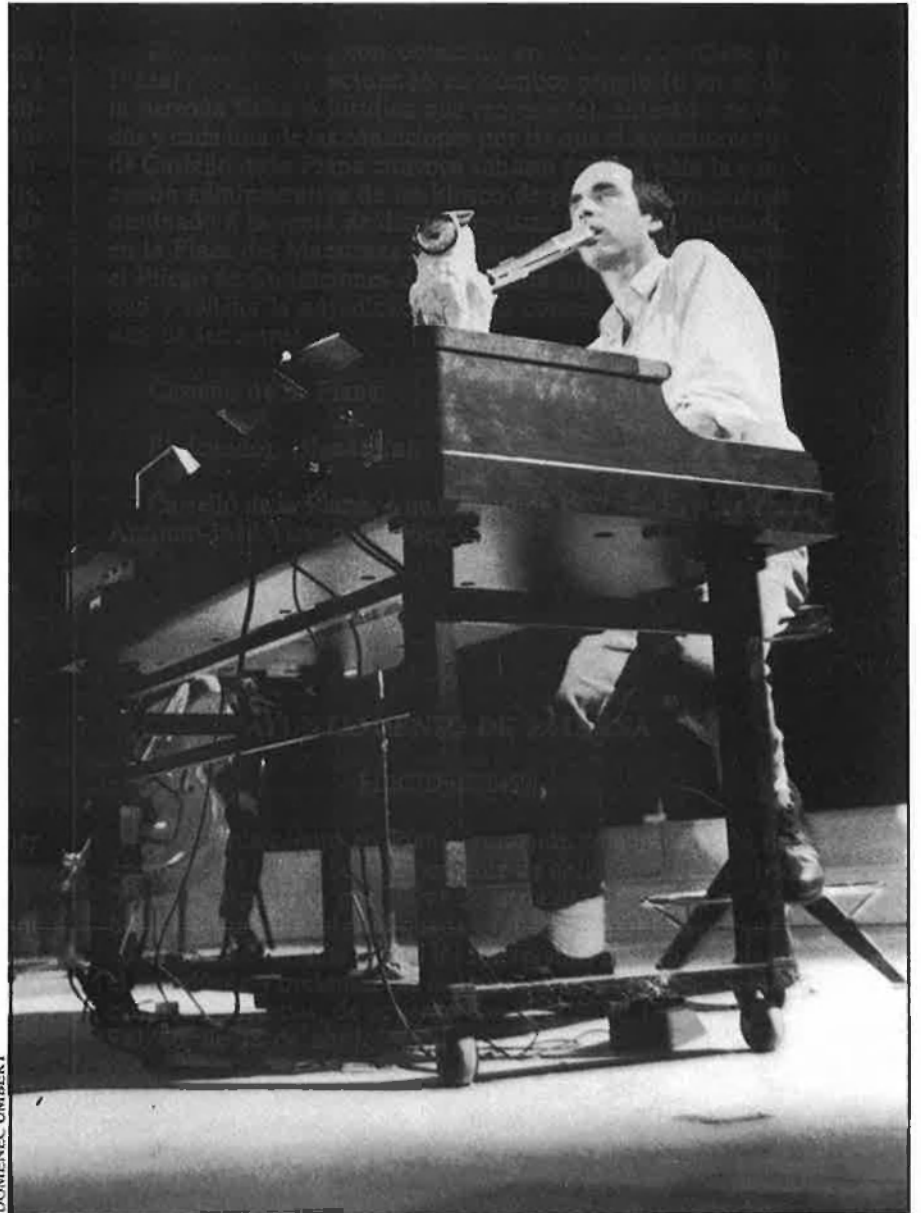
Poisson i d'una cortina de fum en el moment inicial, han dissenyat un fons austere, tres finestres amb un jardí simulat al darrera, que acompanya en la interpretació dels temes d'*Astres*.

Amb els cinc músics de la primera part reforçats per quatre veus femenines i dues de masculines, i amb el piano substituït pel sintetitzador, Llach porta el seu missatge que «l'univers és

només si tu ets» amb *Astres*, *Sol*, *Lluïna*, *Terra* i *Alè*, i cloent la segona part en un clam apoteòsic que fa pujar un calfred per l'espina.

Després del comiat, l'últim dia a Barcelona, va tornar a sortir encara tres vegades més. Sol de primer, per interpretar *Vinyes verdes vora el mar* i *Que tinguem sort* i amb els músics les dues ocasions finals en què va tocar *A l'estació* i *Alè*, amb la repetició d'un final apoteòsic.

Lluís Llach, amb energia renovada, segueix buscant nous camins d'expressió al costat d'un públic fidel, quasi incondicional, que no deixa d'anar-lo a veure tant en els recitals gegants com en aquesta sèrie, relativament llarga i en què es sentien comentaris de gent que havia tornat dues i fins tres vegades a sentir i enlluernar-se amb el seu astre. □

DOMÈNEC UMBERT